

Inge Land

Familieopstellingen, coaching, verdieping & inspiratie

ZOMER NIEUWSBRIEF 2024

Lieve mensen,

In deze Nieuwsbrief vinden jullie naast mijn Mijmering ('Help, ik weet het niet meer...') een paar data van open workshops waarin je kennis kunt maken met LIP opstellingen én Familieopstellingen en eventueel een eigen opstelling kunt doen.

In september start ik weer twee groepen: een Supervisie-groep op de woensdagmiddag en een Verdiepingsgroep op de donderdagavond. Beide hebben 8 bijeenkomsten. Er is nog beperkt plek.

Daarnaast blijf ik beschikbaar voor een persoonlijk consult met mensen die hier eerder waren. Meestal is er een korte wachttijd. Mondjesmaat is er plek voor iemand die blijkbaar bij mij moet zijn. Ook voor een jaartraject is er nog beperkt ruimte.

Ik wens jullie en mijzelf een mooie zomer.

Een lichte groet,

Inge Land

AGENDA

Opstellingen workshops *:

Donderdag 4 t/m zaterdag 6 Juli 2024 (alleen nog plaats op de wachtlijst)

Vrijdag 23 en zaterdag 24 Augustus 2024 (alleen nog plaats op de wachtlijst)

Woensdag 23 en donderdag 24 Oktober 2024

Vrijdag 6 en zaterdag 7 December 2024

* Hierin is plaats voor een Familie-opstelling, een LIP-opstelling of wat passend is.

MIJMERINGEN

“ Help, ik weet het niet meer ...”

Er schijnen steeds meer mensen te zijn die de waarde van deze toestand erkennen en zich zelfs storten in een workshop over ‘niet-weten’. Quantum, het veld laten spreken, overgave . . . Ik vind deze mensen heel moedig. Het zijn, als ik eerlijk ben, kamikazepiloten. Mij overkomt die toestand soms onverwachts en dat is al erg genoeg.

Als mensen mij vragen, of ik vraag aan mezelf: ‘Wat wil jij? Wat vind jij? Wat is het beste in deze situatie, wat moeten we doen? En ik zit dan even in de toestand van ‘ik weet het niet’, dan kan dat heel ongemakkelijk zijn. Volledig onwetend voor een groep zitten en er komt niks in je op? Ik sta ergens voor, moet een keuze maken en ik weet het niet?

Als ik zelf in niet-weten verkeer voelt dat helemaal niet ‘Quantum’ of een en al overgave. Ik schuur dan dicht tegen paniek en radeloosheid aan. Wat moet ik nu? Of: Wat wordt er van mij verwacht? Daar zitten bijvoorbeeld mensen die me vol verwachting aankijken en dan zeg ik: ‘Ik weet het niet!’. En aan wie is, dat ‘Help’, eigenlijk gericht? Aan Mamma, aan God, aan een leraar?

Weten geeft een comfortabel gevoel én houvast. Dat geldt natuurlijk voor allerlei situaties. Aan welke kant sta ik, wat vind ik belangrijk, wat geef ik aandacht in mijn leven? Ik moet toch wat doen!!! Of gaat het er toch vooral om me te verwonderen, aandacht geven aan wat in mij resoneert en vandaaruit eventueel handelen? Meer loslaten, overgave aan wat er blijkbaar gebeurt?

Dat vraagt weer om vertrouwen en dat vertrouwen vraagt weer om te kunnen onderscheiden wat waarachtig is en wat niet. Een nieuw zintuig ontwikkelen waarmee we dat kunnen onderscheiden zou welkom zijn. Chat GPT geeft ons immers alleen maar oude kennis. Nee, uiteindelijk weten we het niet en dat kan ons nederig maken maar ook bang. Gewoon maar zijn waar je nu bent, waar het leven je naar toe heeft gebracht, geen idee waarom en waartoe. Gedragen door de wind of de stroom. Verzoend met geleidelijke vooruitgang?

Toen ik na mijn studie in 1984 bij het IEP (Instituut voor Eclectische Psychologie) binnenliep en me liet verrassen door alle creatieve mogelijkheden die NLP bood, leerde ik voor het eerst het woord eclectisch kennen: uit alle verschillende richtingen en stromingen dat gebruiken wat nu voor dit probleem bij deze persoon werkt. Vele wegen zijn mogelijk en welke past deze unieke cliënt in zijn unieke situatie? Dat beviel me toen en die openheid zie ik terug in mijn boekenkast en in de verschillende therapeutische opleidingen/richtingen en leraren die voorbijkwamen en die ik heb bestudeerd, gevolgd en toegepast.

Planken met alle 'wetenschappelijke' studieboeken naast planken vol met NLP, Gestalt, Byron Katy, Systeemtherapie, EFT, hypnotherapie, ACT. Daarnaast de steeds weer uitdijende planken met boeken geïnspireerd op het systemische gedachtengoed van Bert Hellinger, Ruppert, Nelles en mijn Nederlandse collega's die hun inzichten delen. Gedeelde kennis en ervaring naast 'last but not least' planken vol inspirerende spirituele boeken. Antroposofie, Boeddhisme, Thigh Nha Than, de Tao, 'The course in Miracles', de I ching, Tarot, het "Present Proces" enz..

Zij hebben me gevoed, geïnspireerd en bescheiden gemaakt in mijn gretige zoektocht naar de 'juiste' weg. Tijdens mijn workshops hangt er vaak een flap met de woorden die in deze zoektocht leidraad zijn: *Het leven is geen probleem om op te lossen, het is een wonder om te leven.*

Allemaal waar en wat nu?

Of allemaal niet waar en wat nu?

Zo trof ik me zelf aan op die ochtend toen ik het allemaal helemaal niet meer wist en zo meteen voor een groep zou staan. 'Ik weet het niet meer' is dan geen comfortabele toestand meer. Met mijn leeftijd, al die boeken in de kast en al die jaren ervaring, zit ik voor een groep of een cliënt, die vol verwachting een ervaring of antwoord zoekt. Wat mankeert me dat ik me nog steeds in die soms ongemakkelijke situatie manoeuvreer?

Naar de Waarheid, de Wijsheid en Het Antwoord wordt al zolang gezocht. Daar vang ik met al mijn boeken, ervaringen en opleidingen maar een klein beetje van op, laat staan dat ik het kan leven. Hebben diegenen die mij opzoeken er dan wat aan? Soms denken ze dat, zeggen ze dat, maar is dat ook zo? Ja, soms geeft het even een nieuw perspectief, een andere betekenis, verbinding met een medemens.

Vaak is het ook zomaar weer weg en belanden we wanhopig in hetzelfde bekende kuiltje in de mist, net als Winnie de Poeh (met weinig verstand), die verdwaald raakt door alle acties van Konijn (met veel verstand). Onder leiding van een kletsende Konijn, met zijn oude oplossingen, verdwalen ze en komen ze telkens weer in nieuwe of dezelfde misère. Aanvankelijk volgt Poeh Konijn beleefd. Na een tijdje kan hij zijn verlangen naar honing echter niet meer weerstaan en volgt hij zijn verlangen, al weet hij de weg niet. Samen met Knorretje, die Poeh maar gewoon volgt omdat hij het al helemaal niet weet, vindt Poeh de weg naar huis. Zonder het geklets van Konijn kan hij zijn verlangen volgen en kan hij horen dat de honingpotten hem roepen!

‘Tja’, dacht ik onlangs, ‘als ik het dan toch allemaal niet weet, wat helpt me op zulke momenten om gemakkelijker met het ‘niet weten’ om te gaan? Door steeds weer toe en in te stemmen met hoe ik bewogen word, hoe de stroom van het Leven me draagt. Als een rivier die me soms wild soms traag naar de volgende oever brengt. Dáár is eindelijk een stille plek om contact te maken met mijn ware zelf, mijn gezonde deel waar ik kan aankomen bij mezelf:

dan weet ik het, voor mezelf en ben ik vrij.

Tot het Leven en de Stroom mij weer meenemen naar de nieuwe, volgende bestemming. Verwonderd en soms verward over het nieuwe dat naar me toe komt. Met zorg maar ook verwondering kan ik me verbazen over de volgende generatie, die met een uniek nieuw DNA en mogelijkheden de wereld in komt. Wie weet ontwikkelen zij heel langzaam een ruimer bewustzijn, met een nieuw zintuig voor dat wat waar en waarachtig is. Dat zou toch mooi zijn.

Inge Land

NB: Mocht je iets van mijn proces willen mee krijgen, dan kun je mijn laatste versie van de Mijmering over het Onbenoembare Grote tot eind juni vinden op mijn website bij de [Mijmeringen](#).